

Debat sobre la Reforma Laboral

Hotel Palace. Barcelona, 24 de febrer de 2012

Molt Honorable expresident de la Generalitat, José Montilla
Honorable Conseller Francesc Xavier Mena
Il·lustres diputats del Parlament de Catalunya

Secretaris generals de les Comissions Obreres i de la UGT a Catalunya, Joan Carles Gallego i Josep Maria Álvarez,

Vicepresidents de la CEOE, Javier Ferrer i Jesús Morte,

Senyores i senyors,

Les necessitats i els desitjos dels empresaris són els mateixos que té tota la societat: els empresaris creiem en el model de societat del benestar i no només volem conservar-lo sinó que volem avançar. I està clar que per conservar i evolucionar el nostre model de societat cohesionada –tan preuat per tots- necessitem generar activitat econòmica que ens permeti conservar les nostres empreses i crear-ne de noves, cosa que vol dir conservar llocs de treball i crear-ne molts de nous.

L'empresa és responsabilitat de l'empresari, però no només. L'empresa és un actiu social que possibilita el nostre model de societat perquè genera activitat, llocs de treball i en tants de casos projectes de vida per a empresaris i treballadors. El que vull dir és que tots plegats hem de fer una passa més enllà i apostar per una acció conjunta que ens permeti no només sortir d'aquesta situació ben complicada en què ens trobem ara, sinó sobretot assentar unes bases sòlides per conservar i evolucionar el nostre model de societat del benestar. I això passa ineludiblement per conservar les empreses que tenim: perquè una empresa que tanca no torna a obrir. O almenys és molt difícil que ho torni a fer.

A Catalunya, en els darrers anys i sobretot en els darrers mesos, crec que els agents socials –els representants dels treballadors i dels empresaris- hem demostrat que caminem per la via de la unitat, de l'acció conjunta, malgrat que de vegades puguem estar en absolut desacord, cosa normal i lícita. En els darrers mesos des de Catalunya hem donat mostres de la nostra capacitat de negociar i d'arribar a bons acords, d'entendre que calen molts canvis i sobretot cal un canvi cultural. Em refereixo a l'acord a què vam arribar a finals d'any entre Foment, la UGT i Comissions Obreres: l'Acord Interprofessional de Catalunya 2011-2014, AIC.

Jo vull reivindicar aquest acord, que vam signar a finals de novembre amb el testimoni del president Mas. És un acord valent i avançat perquè aposta decididament per la flexibilitat interna a dins de les empreses com a eina per adaptar-se millor i més ràpid al context econòmic. És una mostra de canvi cultural deslligar les revisions salarials de la inflació i vincular-les a d'altres elements com pot ser la productivitat. L'AIC és una aposta clara per donar oxigen a les empreses i lluitar pels llocs de feina. He defensat sempre i defenso l'Acord Interprofessional de Catalunya com el millor acord possible en el nostre àmbit, un pas fonamental per modernitzar el marc català de relacions laborals. I és un encert de la valentia i sobretot del sentit comú de les organitzacions sindicals i, si m'ho permeten, de Foment del Treball.

A més, el nostre acord a Catalunya ha servit de model perquè a nivell estatal la CEOE, Cepyme i les centrals sindicals espanyoles assolissin el passat 25 de gener el Segundo Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva, un avenç fonamental quant a flexibilització interna a les empreses.

En definitiva, l'AIC de Catalunya i el de la resta d'Espanya són acords que demostren que els agents socials d'aquest país hem entès perfectament que la realitat ha canviat i que ens hem d'esforçar per adaptar-nos-hi: i això vol dir fer canvis interns, reformar alguns dels mecanismes que regulen el nostre funcionament com a societat.

La xifra de destrucció d'empreses i la taxa d'atur ens han d'obrir els ulls per fer-nos veure que cal reformar molts dels nostres mecanismes socials perquè, si no, estem mancats de les eines adients per canviar de rumb. Ahir, FUNCAS va anunciar la previsió d'una taxa d'atur per a Espanya del 24,2%. És absolutament insostenible per a un país. A més l'any 2011 es van registrar 6.775 concursos de creditors a tota Espanya, més de 1.500 dels quals a Catalunya. Si pensem detingudament en aquestes xifres, forçosament ens hem d'adonar que hi ha coses del nostre model que no funcionen i que hem de canviar, perquè si no els canviem a temps potser arribarem massa tard.

És evident que quan l'equilibri de l'economia mundial ha canviat, el teixit productiu català i espanyol no ha pogut adaptar-se a la nova situació perquè en gran part no ha tingut al seu abast les eines necessàries. Això s'ha traduït en una preocupant destrucció d'empreses i, en conseqüència, en la destrucció indiscriminada de llocs de treball. Així no podem seguir, crec que és evident.

El govern de l'Estat ha aprovat fa uns dies una reforma laboral que ha de ser important a curt termini, però sobretot a mig i llarg termini. Perquè ens ha d'ajudar a posar les bases d'un mercat laboral més preparat per afrontar els canvis de cicle econòmic. Penso que aquesta

reforma laboral ens ha d'ajudar a tenir empreses més resistents als canvis de context i, per tant, llocs de treball també més resistents.

Crec sincerament que aquesta Reforma Laboral és la Reforma de l'Ocupació. És una reforma que impulsarà la contractació va en la direcció correcta per reduir la contractació temporal. Perquè, creieu-me, l'empresari català té voluntat de contractar i mantenir els treballadors que ja té, perquè això voldrà dir que l'empresa funciona, que és viable, que ha pogut adaptar-se als contratemps i sortir-ne més forta. Volem valorar positivament l'avenç en aquest sentit de la reforma, per modest que sigui, perquè confiem que serà positiu per al nostre model de relacions laborals.

He dit que aquesta és la Reforma de l'Ocupació perquè tot allò que ens permeti evitar que una empresa tanqui acaba afavorint el manteniment i l'increment dels llocs de treball. Perquè una empresa que tanca esdevé una pèrdua considerable de recursos, garanties i expectatives per a la dinàmica social.

Hem de parlar clar i dir que una resolució de contracte molt costosa és una barrera que pot ser insuperable per a la supervivència de l'empresa i per a la generació de nova ocupació present i futura. Per això és tan important que la nova llei defineixi de manera clara les causes de la resolució-procedent de contractes. És important perquè aclareix la situació i replanteja els costos no només econòmics que per a l'empresa té la fi d'una relació laboral.

No és normal, de cap de les maneres, que la gran majoria d'acomiadaments hagin estat declarats improcedents fins ara. Alguna cosa no ha funcionat, hem de solucionar-ho. Estic segur de que tot el que ajudi a aclarir la relació contractual des del seu inici fins a la seva fi, anirà a favor de l'ocupació. I en aquesta línia, valorem també molt positivament els nous mecanismes de flexibilitat com ara la reducció o supressió temporal, que eviten destruir llocs de treball.

Per a un empresari, la resolució de contractes –l'acomiadament- és l'última de les opcions que contempla per salvar l'empresa. No pot ser que aquesta última opció sigui ben sovint la que acabi de rematar-li les possibilitats de salvació perquè és una alternativa excessivament costosa. I diguem-ho clar: una empresa que se salva pot en un futur tornar a generar ocupació. Per contra, una empresa que tanca ja no tornarà a generar ocupació mai més.

Els empresaris tenim voluntat de contractar i de mantenir els nostres equips de treballs, que ens funcionen i amb els quals tenim una relació de responsabilitat mútua. Vivim un moment de canvi i hem de saber gestionar-lo i liderar-lo. I la millor manera de dirigir aquest canvi és fer-

ho des de la unitat de tants actors socials com sigui possible. Els treballadors i els empresaris hem de saber ser un exemple de capacitat de negociació i d'entesa.

Moltes gràcies,

Joaquim Gay de Montellà
President de Foment del Treball